

Folketingets Socialudvalg

Departementet
Holmens Kanal 22
1060 København K

Dato: 3. december 2013

Tlf. 3392 9300
Fax. 3393 2518
E-mail sm@sm.dk

**Under henvisning til Folketingets Socialudvalgsbrev af 2. oktober 2013 følger hermed social-, børne- og integrationsministerens endelige svar på spørgsmål nr. 3 (SOU Alm. del).
Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karin Nødgaard (DF).**

Ansvarlig: DHO
Sagsnr. 2013 - 8296

Spørgsmål nr. 3:

"Ministeren bedes redegøre for, hvilke retningslinjer politiet skal følge i forbindelse med at finde børn, der af deres forældre holdes skjult for at undgå tvangsfjernelse, samt om ministeren finder, at der er behov for at justere på disse retningslinjer for at finde børnene hurtigere, og i givet fald, hvad agter ministeren at foretage sig?"

Svar:

Som nævnt i min besvarelse af SOU alm. del spørgsmål nr. 427 er det altid ulykkeligt, når det er nødvendigt at anbringe et barn uden for hjemmet og særligt, når det ikke lykkes at opnå forældrenes accept af anbringelsen. Men løsningen må aldrig være et liv under jorden.

Jeg kan oplyse, at såfremt børn og unge-udvalget træffer en afgørelse om anbringelse uden for hjemmet uden samtykke, jf. servicelovens § 58, har kommunalbestyrelsen pligt til at fuldbyrde afgørelsen. Det er i den forbindelse vigtigt, at kommunerne er opmærksomme på, at de mod behørig legitimation og uden retskendelse har adgang til forældremyndighedens indehavers bolig, rum eller gemmer for at eftersøge og medtage barnet for på denne måde at fuldbyrde afgørelsen om anbringelse, jf. servicelovens § 64, stk. 2.

Kommunalbestyrelsen kan anmode politiet om at yde bistand til fuldbyrdelse af eksempelvis en afgørelse om anbringelse uden samtykke, jf. § 64, stk. 4, med henblik på at få adgang til boligen.

Såfremt forældrene er gået under jorden, er det en sag for politiet at efterforske og eftersøge barnet og forældrene, så kommunen kan effektuere anbringelsen.

Som nævnt i min besvarelse af SOU alm. del spørgsmål nr. 427 mener jeg ikke, at der er behov for at iværksætte nye tiltag i forhold til kommunernes indsats for at fuldbyrde afgørelser efter serviceloven.

Jeg har anmodet justitsministeren om et bidrag til besvarelsen for så vidt angår de dele af spørgsmålet, som vedrører politiet.

Justitsministeren oplyser følgende:

"Justitsministeriet kan henvise til ministeriets besvarelse af 1. november 2013 af spørgsmål nr. 4 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg, som vedrører samme emne. Af besvarelsen, hvori er gengivet en udtalelse fra Rigspolitiet, fremgår følgende:

"Rigspolitiet kan indledningsvis oplyse, at Rigspolitiet i samarbejde med Social-, Børne- og Integrationsministeriet har udarbejdet retningslinjer til politikredsene vedrørende behandlingen af sager om børnebortførelse. Retningslinjerne, der senest er blevet revideret i august 2013, tager primært sigte på sager, hvor børn bortføres til udlandet af den ene forælder.

Det fremgår af retningslinjerne, at politiet ved modtagelse af en anmeldelse, eller når politiet på anden måde bliver opmærksom på tilfælde, hvor et barn er savnet eller mistænkes bortført, vil foretage en foreløbig vurdering af, hvorvidt der kan være tale om en overtrædelse af straffelovens § 215.

Efter straffelovens § 215 er det strafbart at unddrage personer under 18 år fra forældres eller anden rette vedkommendes myndighed eller forsorg.

I tilknytning hertil foretager politiet – alt efter sagens karakter – en foreløbig vurdering af, om §§ 156-157 i lov om social service (serviceloven), der supplerer straffelovens bestemmelser, er overtrådt. Bestemmelserne omhandler blandt andet tilskyndelse eller hjælp til undvigelse til et barn eller en ung, der er anbragt uden for hjemmet. Endelig vurderes det, om der foreligger en anmodning om politiets bistand til at fuldbyrde en afgørelse på det sociale område, jf. servicelovens § 64, stk. 4, jf. stk. 1 og 2.

I de tilfælde hvor en kommune anmoder om politiets assistance til at lokalisere et barn, over for hvem der er truffet afgørelse om tvangs-

foranstaltninger, vil politiets efterforskning ske i tæt samarbejde med kommunen. Hvorledes efterforskningen tilrettelægges, vil afhænge af sagens karakter, men efterforskningen vil typisk indebære bl.a. afhøringer af pårørende med henblik på fastlæggelse og efterfølgende undersøgelse af mulige opholdssteder for barnet.

Rigspolitiet kan endvidere oplyse, at flere af landets politikredse har faste samarbejdsfora med kommunerne, hvor der er mulighed for drøftelse af sager og af samarbejdet generelt.

Rigspolitiet kan afslutningsvis oplyse, at Rigspolitiet under inddragelse af politikredsene vil undersøge, om der er behov for at justere og uddybe retningslinjerne i sager om lokalisering af børn, hvor der er truffet afgørelse om tvangsforanstaltninger.”

Annette Vilhelmsen

/ Lise Stidsen Vandahl